

"ŽELIM DA VAM OD OVE PJESME NE BUDE LAKŠE", FERIDA DURAKOVIĆ

U julu 1998. napisala sam – bolje reći iskašljala sam s gušenjem, s pravim fizičkim simptomima - pjesmu "Srebrenica" (godine dodajem kako prolaze):

SREBRENICA

1995

1996

1997

1998

1999

2000

2001

2002

2003

2004

2005

2006

2007 . . .

***Da mi je Već jednom Leć u oni grob
Kojeg nema
Kraj dijeta moga
Kojeg nema
Da mu rukice zgrijem.***

Pjesma je otišla Internetom mojim književnim i neknjiževnim prijateljima (i nekim od mojih književnih i neknjiževnih neprijatelja takođe) na svoj vlastiti put, koji više nije zavisio od mene kao autorice. U BiH ova pjesma nije počela da živi do 2005. godine, kad sam je pročitala na mome, engleskom i njemačkom jeziku stranim ambasadorima, rekavši: "Želim da vam od ove pjesme ne bude lakše". Učinilo mi se da je važno da je prenesem drugima. Ko zna, možda doista i jeste važno. Ako moja pjesma spriječi i gram neke buduće mržnje, ili pomogne i gram ikome u njegovom ličnom bolu – eto mi razloga da i dalje pišem. Eto mi razloga da i dalje dišem.

. . . Jer premalo je empatije u svijetu. Premalo je potrebe da razumijemo Drugoga. Premalo je svega što nije profitabilno.

"Veliki svijet" laže da će ga globalizacija spasiti: dušu svijeta spasiće oni koji teže da je upoznaju djelić po djelić i sačuvaju kroz nesreće koje nam se obilatno nude, a ne kroz njegovu merkantilnu vrijednost u barelima nafte. Naivno? Zašto ne – dobro je biti naivan onda kad to i mala djeca odbijaju da budu, s po-etičkim ciljem da se najjednostavnijim riječima u svijest Drugoga prenese doživljaj strašne traume izazvane ratom i genocidom. Izlazim iz svoje kože, ogoljenim pjesničkim nervima pipam po svijetu koji me okružuje i vidim: zločin, zločin, zločin. Ali i slutim, jer "slutiti jedino još znam", ipak, dobrotu, dobrotu, dobrotu . . .